

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 136/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље С.Д. из Н.М., чији је пуномоћник В.П., адвокат из Н.С., против туженог ВВ.Т. АД из Ж., чији је пуномоћник З.М., адвокат из З., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2081/2014 од 22.09.2014. године, у седници одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2081/2014 од 22.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П1 161/13 од 21.05.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог бр. 08/127 од 13.05.2013. године као незаконито; ставом другим изреке наложено је туженом да тужиљу врати на рад на радно место које одговара њеном знању и способностима; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 79.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2081/2014 од 22.09.2014. године одбијена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П1 161/13 од 21.05.2014. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу на неодређено време код туженог и обављала је послове продавачице. У периоду од 21.03.2013. године до 05.04.2013. године тужилца је била на боловању. Дана 16.05.2013. године тужилци је достављено решење о отказу уговора о раду бр. 08/127 од 13.05.2013. године, које је донето на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, због неоправданог изостанка са посла, па је утврђено да тужилци радни однос престаје 06.04.2013. године. Истовремено са наведеним решењем о отказу, тужилци је 16.05.2013. године достављено упозорење да су испуњени услови за отказ уговора.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, поништили као незаконито спорно решење од 13.05.2013. године о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужилцу врати на рад.

Закон о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 32/13), у члану 179. тачка 2. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Чланом 180. став 1. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1)-6) овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога на отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је послодавац дужан да у упозорењу наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Колективним уговором туженог у члану 54. тачка 1. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом услед повреде радних обавеза, ако запослени неоправдано изостане са посла три радна дана узастопно, а чланом 30. Уговора о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због непоштовања радне дисциплине у случају да запослени, између осталог неоправдано изостане са посла три радна дана узастопно.

У конкретном случају тужени је поступио супротно члану 180. став 1. Закона о раду, јер упозорење није достављено тужилци пре давања отказа, па није остварена сврха упозорења која се састоји у томе да се запосленом стави до знања да је својом радњом, односно поступком изазвао настанак отказног разлога, како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет, што у конкретном случају није учињено, чиме је тужилци ускраћено право на одбрану.

Наиме, Конвенција Међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Службени лист СФРЈ“ – Међународни уговори бр. 4/84, 7/91) у члану 7. прописује да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност. Овом одредбом је заштићено

право радника на одбрану од отказног разлога и због тога је чланом 180. Закона о раду прописана обавеза послодавца да пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана за изјашњење, па у случају да послодавац прекрши ову одредбу решење о отказу није законито.

По оцени Врховног касационог суда, тужени послодавац је недостављањем упозорења пре доношења решења о отказу уговора о раду, већ достављањем упозорења истовремено са решењем са отказу уговора о раду, повредио право тужиље на одбрану, чиме је поступио противно члану 180. став 1. Закона о раду. Услед тога побијано решење о отказу уговора о раду је незаконито и тужени је у обавези да због незаконитог отказа, тужиљу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**